

Fenikso Plunksna

Nr. 1 (20) Pavasaris 2003 m. Fantastinės pakraupos leidinys Kaina auga

Olegas Kozyriovas

Tolkienistai praKeikTieji

Soros piešinys

Et, visai gyvenimo neliko! Vos tik savaitgalis, po pačiais langais, mūsų parkelyje, susirenka tolkienistai praKeiktieji. Bėgioja su lazdomis, įsisupę į kažkokius skudurus, rėkauja, triukšmauja, vienas kitą pagaliais daužo.

Iš kaimynystėje gyvenančio jaunimo aš suorganizavau iniciatyvinę grupę, – žinoma kuo daugiau vaikinių, – ir patraukėm mes draugiškai šių išgamų link. O jau kaip jie atsimušinėjo! O jau kaip išsisukinėjo! Bet Vanka (geras vaikinys, visad meilų žodį pasakys, apie sveikatą pasiteiraus, visad rankinę padės panešti – kažkokiame struktūroje dirba) išsitraukė pistoletą, ir kaip pokštels! Tolkienistus, vadinas, tarsi vėjas nupūtė. Net jų, gyvačių nuodingų, užkeikimai nepadėjo. Visą sekmadienį jų nebuvo.

O pirmadienio vakarą kažkas ir beldžia į duris. Na, aš pro akutę pažvelgiau – nieko nematyti. Pasigirdo, galvoju. Betgi ne. Dar kartą pabeldė. Turbūt, nusprendžiau, surašymas atėjo. Vos atvėriau duris, tai iškart pro pažastį kažkoks vyrukas šmurkštelėjo, tik barzda šmėstelėjo! Nespėjau net nusikeikti, kaip jam iš paskos prasmuko dar keletas nepažįstamųjų. Vienas toks aukštas, tikriausiai nesveikas, su keistai smailėjančiom ausim. Antrasis – storas, basas, ir kojos plaukais apžėlusios.

Na, ir senis kepurę užsimaukšlinęs, su neįprasta lazda. Mostelėjo jis ta lazda, ir durys pačios savaime užsitrenkė.

- Senuteale, seskgreičiautik! – Karktelėjo jis. – Arba, išvertus iš senosios elfų kalbos, prisėskit, močiute.

Aš atsisėdau ir nutariau patylėti, bent jau kol kas. Į banditus lyg ir nepanašūs, greičiausiai - bepročiai.

Lina Krutulytė

MorūNos piLnatiS

Norma klūpėjo rūsyje priešais altorių, sunėrusi pirštus ant krūtinės, ir meldėsi žvakių šviesoje. Metalinė deivės statulėlė, pakreipusi galvą, žiūrėjo jai į pakaušį ir šypsojosi. Deivės kaklą juosė mažyčių, dailiai išlietų kaukolių vėrinys. Jos irgi šiepėsi savaip, tarsi šaipėsi iš besimeldžiančios merginos. *Nieko tu negausi*, sakė jos.

- Kalida, atsiųsk man vyrą, mano vaikų tėvą, mano saugotoją ir globėją, - tyliai murmėjo Norma. Ir vėl iš pradžių: - Kalida, atsiųsk man vyrą...

Kalida šypsojosi, ištiesusi rankoje mažą metalinę žmogaus širdį, ir nieko nežadėjo. Mergina pamažu įsitikino, kad vien maldavimo deivei neužteks.

Bet ar galėtum paaukoti daugiau? Nemanau, mergyte, dar ne, dar ne.

Ji užgesino žvakes ir, palikusi deivę tamsoje, apgrai-bomis susirado laiptus į virtuvę. Prie laiptų akmeninės sienos dalį dengė lentos. Norma išgirdo nuo sienos sklindančius balsus ir sustojo. Nuo mažens ji žinojo, kad šioje vietoje galima girdėti, kas darosi svetainėje, ir taip aiškiai, lyg ten sėdintys žmonės būtų tiesiog už tų lentų, o ne kitoje namo pusėje. Kol tėvai buvo gyvi, Norma kartais atslinkdavo čia pasiklausyti, ką jie kalba apie ją.

Svetainėje sėdintys pusbroliai kalbėjosi pakeltais balsais.

- Tai neįmanoma, - tarė Erikas.

- Jei mes pasakytume, ji galėtų pasilikti, - ginčijosi Nedas. – Kaip mūsų pusseserė.

- Kaip tik dėl to aš nenoriu, kad ji pasiliktu, nes ji giminaitė. O aš esu girdėjęs, kaip Valteris ir jo draugeliai žiūri į moteris.

- Bet jeigu ji patiktų kuriam nors iš jų, tai galėtų gyventi su juo. Kaip žmona.

- Jie dalinasi moteris kaip maistą, visiems po lygiai. Aš manau, kad ji turi išvykti dar šiandien, vėliausiai rytoj.

- Tikiuosi, jie dalinasi ne tik moteris ir maistą, - Nedas, atrodo, susidomėjo. – O kaip su kitomis gėrybėmis?

- Nesijaudink, mes juk šeimininkai, mums iš pradžių mokės netgi daugiau. Ir prekybos sezonas netruks įsisiūbuoti, prisimeni, kas dėjosi pernai?

- Kažin ką tie visi turtingi pirkliai sakys, pamatė, kad nebėra ne tik “Martino užėigos”, bet ir kelio į ją.

- Aha, tik būrys narsių Valterio šaunuolių prie kelio, mandagiai siūlančių pasidalinti prekėmis.

Nukelta į 2 psl.

Nukelta į 4 psl.

Tolkienistai praKeikTieji

Atkelta iš 1 psl.

O su tokiais geriau neprasidėti.

Nepažįstamieji prisistatė. Buvau susijaudinusi, tad nelabai juos įsiminiau; vienas nei tai bobikas, nei tai kažkoks bobitas. Vienas – elfas, ir antras – elfas, tiksliau – gendelfas. Ketvirtas gnomu pasivadino (lyg aš būčiau visiška kvailė, multikų visai nemačiusi ir nežinočiau, kad gnomai visai mažučiai, o ne tokie kaip šitas, kurio ūgis – bene metras). Na, galvoju, “lanksto” jie čia kažką. Ne jau bus aferistai?

– Kapošimts, senutueal, tu pridirboajai? – Grėsmingai pradėjo gnomas. – Tu visus tolkienistus išbaidei. O jie juk paskutiniai Viduržemio Saugotojai.

– O tai nēr čia ko jiems, kietakakčiams, su pagaliais tarp medžių lakstyti, geriau padirbėtų, bent ką nors gero nuveiktų, – aš paprieštaravau. – Tam, kad su pagaliu po mišką bėgioti – didelio proto nereikia, o štai takelį nutiesti, ar, pavyzdžiui, laiptinę išplauti – tam jau smegenis judinti reikia.

Elfas nusijuokė skambiu juoku, o po to nukreipė į mane lanką.

– Tavereikėtųel, nuašautičiapatvietojeael!

Gendelfas lankininką sustabdė.

– Mes neieškom kivirčų, bet jei tu nepaliksi tolkienistų ramybėje, aš išvirsiu iš tavęs sriubą!

– Jis jau tą ne kartą yra daręs, – patikinančiai sušnibždėjo gauruotas bobitas ir ištiesė ranką link peleninės, kurioje gulėjo pakelis „Belomoro“. – Baltoji Morija – geras tabakas!

Aš, žinia, kantri senutė, gera, bet kai manuoju „Belomoru“ nepažįstamieji pypkes prisikemša – tai išveda mane iš pusiausvyros.

– Ei, jūs, keistuoliai, marš greitai iš mano namų, nes policiją iškvesiu! Aš jūsų, tolkienistų, niekada nemėgau ir nesiruošiu pamėgti!

– Tolkieno neliesit!

– Ujtubjauriseneali!

– Tuojbusaelištavesriuba!

Į mane užsimojo kirviu, lanku ir lazda.

– Palaukit! – Pašoko bobitas. – Aš žinau, kaip ją nubausti.

Ir jis kažką pašnibždėjo savo palydovams. Šie piktdžiugiškai išsišiepė.

– Štai ką mes nusprendėm, o Saurumano įsikūnijime, – reikšmingu balsu ištare gendelfas. – Kiekvieną sekmdienį tu ir tavo parankiniai bėgiosite po parką, vaizduodami ... orkus!

Keturi nepažįstamieji ėmė piktdžiugiškai juoktis. Bet aš nenorėjau pasiduoti.

– O jeigu aš nenoriu?

Gendelfas mostelėjo lazda, ir durų vietoje liko tik krūva pelenų. Užuominą aš supratau.

Nepažįstamieji išnyko dūmuose paskendusiam prajime. Bobitas šiek tiek užtruko ir ties slenksčiu burbtelejo man porą sakinių. Jie mane palaužė galutinai.

Dabar kiekvieną savaitgalį visi mūsų namo gyventojai kartu laksto po parką, vaizduodami orkus. Turiu pasakyti, mums sekasi neblogai. Ypatingai pasižymi Vanka. Jis netgi kažkokius žiedus iš šitų stuobrių atėmė. Sako, dar liko rasti vieną pagrindinį ir tris mažus. Vis daugiau elfų ir gnomų pereina į mūsų pusę. Man netgi pradeda patikti.

Va taip dabar ir gyvenu.

Tiesa, jums tikriausiai įdomu, ką man pasakė bobitas?

– Mieloji geroji močiute, – tarė jis, – nejaugi Jūs galvojate, kad visi šitie tolkienistai po parką savo valia bėgioja?

Ir basakojis pirštu išraiškingai parodė į gendelfo lazda.

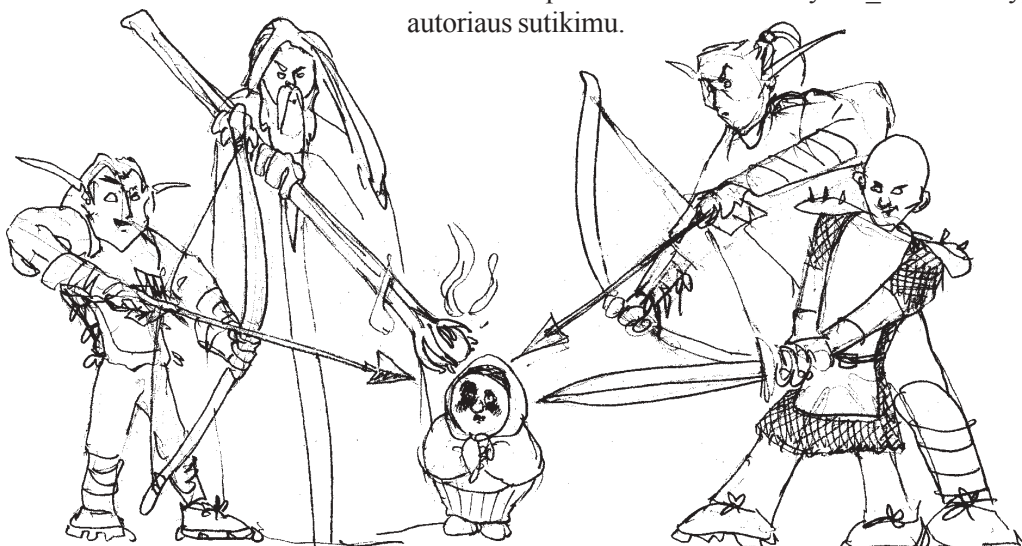
– Kas gi išdrįs jam prieštarauti?

Tai štai kaip.

Neatidarinėkite durų nepažįstamiesiems, nes galite labai to pasigailėti.

Versta iš: http://zhurnal.lib.ru/k/kozyrew_o/tolkienisty_prokliatussie.shtml autoriaus sutikimu.

Vertė Ali,
stilių taisė Sol

BOBELĖ IN TROUBLE

Soros piešinys

Cathy

sVeiki Atvykę Į “AvaLon The Movie”

Netolima ateitis. Maistas sintetinis, dangus sustingęs. Ash uždirbinėja pinigus žaisdama nelegalų, beprotiškai populiarių kompiuterinį žaidimą “Avalonas”. Vienišė Ash – viena iš nedaugelio sėkmingiausių žaidėjų. Pagal RPG taisykles sukurtas jos alter ego, kariaujantis virtualioje realybėje, laimi beveik visas Game Masterio pasiūlytas karines misijas, aplenkdamas net žaidėjų grupes. Kompiuterinis žaidimas pavadintas mitologinės salos, kurioje ilsisi didvyrių sielos, jų tarpe ir legendinio karaliaus Artūro, vardu. Panašiai ir kai kurie “Avalono” žaidėjai nebegrižta iš virtualiosios “Avalono” tikrovės – jų besieliai kūnai vegetuoja slaugos namuose.

Sykį vienas gerokai prasčiau besiverčiantis Ash kolega pasidalina informacija apie ypatingą “Avalono” lygį, į kurį gali patekti tik geriausiai iš geriausiųjų. Ash nusprendžia žūt būt pasiekti “Special A”, galop net sutinka prisijungti prie žaidėjų grupės. Ją vilioja galimybė susitikti su buvusiu bendražygiu, negrižusiu iš žaidimo (jo bejausmis kūnas tįso lignoninės palatoje), ir proga laimėti papildomų taškų, be to, ji tikisi geriau pažinti patį žaidimą, kuris, kalbama, tęsiasi be galo.

“Gražiausias ir stilingiausias filmas mokslinės fantastikos istorijoje” – taip “Avaloną” apibūdino JAV režisierius James Cameron (“Titanikas”, “Terminatorius” I ir II). Filmo premjera įvyko 2000 m. festivalyje Tokijuje, o Didžiosios Britanijos kino teatruose jis pasirodė 2002 metų pabaigoje.

“Avalonas” – įvairiais aspektais neeilinis projektas. Tai ne tik išpūdingo grožio pirmasis vaidybinis *manga* režisieriaus ir scenaristo Mamoru Oshii (“Ghost in the Shell”)

filmas, bet ir pirmasis bendras japonų bei lenkų kinematografininkų darbas, nufilmuotas Lenkijoje, su lenkų aktoriais, kalbančiais savo gimtąja kalba, ir net bendradarbiaujant Lenkijos karinėms pajėgoms. Režisierius išlaidė anime stiliaus elementų, o lenkų aktorės Malgorzatos Foremniak vaidinama Ash atrodo tarsi nužengusi iš “Ghost in the Shell”. Nuostabi Kenji Kawai muzika be abejonės yra vienas didžiausių filmo privalumų. “Blade Runner” primenanti kiberpankinė nuotaika ir postsocialistinis tamsių kiemų, apgriuvusios klasikinės architektūros bei apšiurusių kavinių realizmas, neįprastas režisieriaus tautiečių akims, tačiau rytų europiečiams iš Europos vidurio apylinkių puikiai pažįstamas, daro labai savotišką melancholiško sapno išpūdį ir šiek tiek asocijuojasi su A. Tarkovskio “Stalkeriu”.

Neįmanoma kalbėti apie “Avaloną” ir nepalyginti jo su “Matrica”. Įdomu, jog daugelis kritikų pripažįsta Mamoru Oshii, o ne brolių Wachowski, pranašumą. “Avalonas” – nepaprastai efektingas filmas, tačiau jis iš esmės skiriasi nuo panašios tematikos kino filmų “Matrica” ir “Egzistencija”, kurių kūrėjai, beje, nepamiršo paminėti, jog jų darbus įkvėpė ankstesnysis M. Oshii projektas “Ghost in the Shell”. Nepaisant batalinių scenų ir tobulų specialiųjų efektų, “Avalonas” nėra veiksmo filmas. Vizualine prasme tai nuostabus, meniškas darbas, bet jo grožis nėra skirtas vien tam, kad pamalonintų estetinius žiūrovo pojūčius. Neskubus, simbolių kalba perteiktas pasakojimas, kurį papildė Kenji Kawai muzika, nuteikia apmastytams, kelia klausimus, į kuriuos nėra vienareikšmių atsakymų.

“Holivudo filmai, pasakojantys apie virtualią realybę, – sako Mamoru Oshii, – visuomet pasibaigia sugrįžimu į tikrąjį pasaulį; tačiau juk tie “tikrieji pasauliai” egzistuoja tik kine. Realybė – sąlyginis dalykas”.

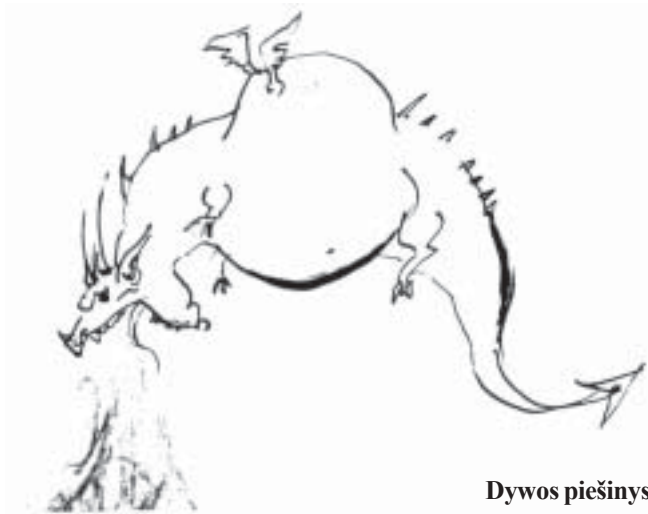

Yuli

Laukiant

Lėtai, lėtai, vilkdama kojas
 Slenka laikrodžio rodyklė.
 Ir lauki, vėl laikas sustoja, —
 Tik užsimerkti ir išnykti.

Namai, namai...
 Vienintelė mintis tik sukas, —
 Greičiau sugrižt, namo, namo!
 Pilve drakonas ugnį pučia.

Dyvos piešinys

Viskas ir nieko

Man nesvarbu,
 Ar švies šiandien saulė,
 Ar šniokšdamas merks viską lietus;
 Visai nesvarbu,
     Kas tiesa, kas apgaulė,
     Nes visko nepaisant,
     Vis tiek aš esu...
 Nėra blogo,
     Nėra gal ir gero,
     Nei tuščia, nei pilna,
     Tiesiog — maišatis,
 Kurioj matai viską,
     Kaip nori matyti;
 Ar juodą, ar baltą, —
     Tai Tavo būtis.

MorūNos piLnatiS

Atkelta iš 1 psl.

Norma atšlijo nuo sienos, atsikvėpė. Prigludusi vėl, išgirdo Nedo balsą.

- Kad tik Norma sutiktų išvažiuoti. Nenorėčiau, kad ją nuskriaustų.

- O tu jai rytoj pasiūlyk. Kaip nors mandagiai įtikink, kad miške ji niekad nesusiras jaunikio ar ko nors panašaus.

- Nesutiks ji.

Norma atsitraukė nuo sienos. *Kažkoks Valteris ir jo šaunuoliai iš mano namų sumanė padaryti plėšikų landynę. Jei tėvelis būtų žinojęs, niekada nebūtų per slenkstį įsileidęs nei Nedo, nei Eriko. Pusbroliai, giminaičiai, o man taip ir nebūtų nieko pasakę, nebūtų išdrįsę. Ir sėdėčiau ramiai kaip vištelė perekšlė, kol pasirodytų tasai Valteris.*

Ji nutarė išvykti tuoj pat. Užbėgo laiptais į virtuvę, tyliai uždarė rūsio duris ir nuskubėjo į savo kambarį.

Drebančiomis rankomis Norma rinkosi daiktus. Pasiėmė jų labai mažai, net deivę Kalidą paliko rūsyje. Manė, kad geriau bus neapsikrauti, svarbiausia – kuo greičiau ir kuo toliau pasprukti.

Kai surišusi į nosinę keletą svarbiausių daiktų ji užėjo į svetainę, pusbroliai tebeplepėjo apie tą patį Valterį ir jo šaunuolius. Kurį laiką pastoviniavusi tarpdury, mergina kostelėjo ir jie pašoko nuo kėdžių lyg bakstelėti į minkštą vietą. Abudu iš išgąščio nutaisė kuo kvailiausius veidus.

Atsargiau su šita veido išraiška, dar ims ir prilips, *pagalvojo Norma*. Ir liksit amžinai tokie vėplos išverstakiai, susirūpinę, ar aš ką nors nujaučiu. Ir ar girdėjau, apie ką jūs dabar kalbėjot, o jei girdėjau, tai kiek.

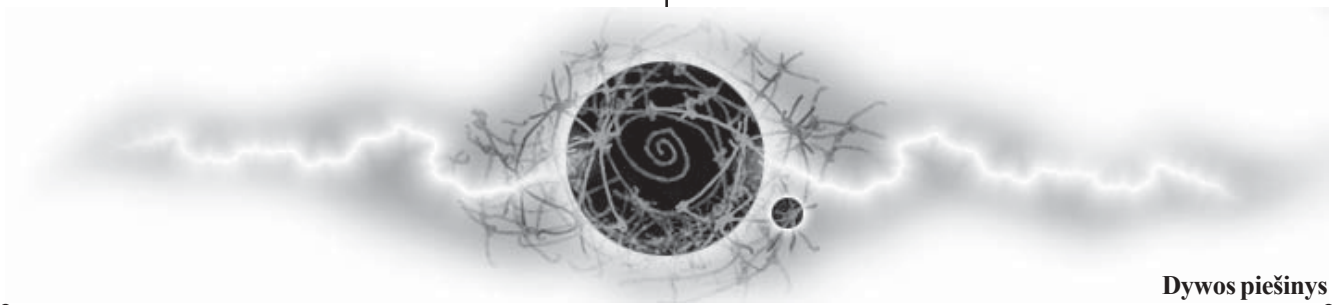
Ji pasistengė atrodyti nerūpestinga.

- Štai man jau ir metas, broleliai, - nusišypsojo.

- Metas? – paklausė Nedas.

- Negi nesakiau? Man regis, šias dvi savaites vien apie tai kalbu, - išbėrė Norma vienu atsikvėpimu. - Per tėčio laidotuves susitariau su teta Rolanda, kad kraustysiuosi gyventi pas ją. Judviem teks vieniems rūpintis užėiga, bet aš tikiu, kad susitvarkysite. O man pas tetą bus daug lengviau, negu čia šeiminkauti dideliame name. Ir pasaulio pamatysiu. Žymiai geriau, negu praleisti visą gyvenimą niūriame miške.

Ji suprato, kad šneka per daug, bet negalėjo nutilti. Labai norėjo įtikinti pusbrolius, kad nieko neįtaria. Bent jau prisivertė žiūrėti į vieną tašką, į Eriko barzdą, kad nelakstyty akimis nuo vieno veido prie kito, lyg klaus-

Dyvos piešinys

dama: “Na, ar patikėjote? Ar leisite man išjoti?”

Išklausę jos kalbą ir dar kiek pavėpsoję, Nedas ir Erikas atsargiai susižvalgė.

- Kur tu čia šianakt josi? Viena per mišką? - paklausė Nedas. Bet neatrodė nusiteikęs ją sulaukyti.

- Gal geriau ryto palauk? – pasiūlė Erikas, nors aiškiai norėjo, kad ji nelauktų.

- O kas man atsitiks, per porą dienų ir kaimą prijosiu, o iš ten ir pas tetą nebetoli, - numojo Norma. – Ar jūs nieko prieš, jei aš pasiimsiu tėvelio žirgą?

Pusbroliai vėl susižvalgė. Atrodė, kad tuoj ištirps nuo palengvėjimo. Tarsi manytų: “Imk tu ką nori, tik dink greičiau iš akių”.

Jie dar bandė mekenti, kaip sunku bus dviese tvarkytis ir prižiūrėti užėigą, tačiau Norma nesulaukė jokio rimto pasipriešinimo ir po dvidešimties minučių jau išjojo į pagrindinį miško kelią.

Aišku, jie nustebo, kad taip lengvai nutariau palikti man priklausantį turtą: užėigą, atsargas, gyvulius ir visa kita. O kad jie žinotų, kaip sunku pamesti viską, su kuo užaugai. Kad žinotų!

Rydama ašaras, Norma jojo keliu.

Kai nusileido tamsa ir pasirodė Morūna – žalsvas išpampęs mėnulis, panašus į sugedusį sūrį, – nujojusi nemažą gabalą kelio mergina pradėjo dairytis vietos nakties poilsui. Kaip tik pamatė jai žinomą kelio ženklą: surizgusį dvokiančio augalo krūmą ir didžiulę išsvartą šalia. Žinojo, kad tarp jų eina nežymus takelis, kuriuo galima pasiekti švarų upeliuką netoliese. Už krūmo turėjo būti aikštelė. Norma numatė ten įsitaisyti nakvyne, o ryte nusimaudyti upelyje ir joti toliau.

Sustabdžiusi žirgą prie krūmo, Norma išgirdo arklių šnarpštimą. Iš už išsvartos išlindo ūsuotas vyriškis su arbaletu rankoje. Mergina nutirpo, pamačiusi, kad ginklas užtaisytas. Mėnulio šviesoje sublizgo aštrus strėlės antgalis, Normai pasirodė, kad jis piktdžiugiškai šypsosi.

Žmogus, pastojęs kelią, nesišypsojo nei piktdžiugiškai, nei kaip nors kitaip. Jis atkišo arbaletą merginai į veidą ir įsakė:

- Lipk žemėn.

Ji pakluso. Iš už krūmo išlindo dar du vyrai. Vienas suveržė virvagaliu Normos riešus, sukryžiavęs juos už nugaros, kitas įkišo nosį į balnakrepšį. Tada jie nutempė ją takeliu tarp krūmo ir išsvartos pro tą pačią aikštelę, kurioje ji galvojo praleisti naktį. Aikštelėje stovėjo vežimas ir keletas arklių. Vienas iš pagrobėjų pririšo ten ir Normos žirgą.

Netoliese laukymėje šalia takelio liepsnojo didelis laužas. Aplink laužą drybsojo dar keturi tokie patys valkatos. Pamatę Normą, jie pašoko ir baubdami bei kvatodami apsupo ją ir savo bendrus. Ausis užgulė kimių balsų klegesys. Išsigandusi mergina nesiklausė, ką jie šneka. Jai ėmė svaigti galva.

Nepasiduok panikai.

Žinoma, ši mintis atėjo per vėlai. Užsimerkusi Norma pajuto, kad užia ausyse ir pykina. Suvokė, kad tuoj nu-

alps iš siaubo ir nevilties. Ji iškišo liežuviu galiuką tarp dantų ir sukando kiek išdrįso stipriau. Pragariškas skausmas nutvilkė burną, pasijuto kraujo skonis. Sąmonė grįžo. Norma apsižvalgė. Aplinkui mėtėsi šviežiai iškirštų krūmokšnių šakos ir kailiniai miegmaišiai. Matyt, būrys ketino čia nakvoti.

Ūsuočius su arbaletu, tikriausiai jų vadas, pasodino Normą prie ugnies ir paskyrė du vyrus jos saugoti. *Duočiau galvą nukirsti, kad šitas ūsuočius – tas pats garsusis Valteris, o tie kiti – jo šaunuoliai, kitaip tariant, plėšikai*, pagalvojo Norma. *Nes argi gali ramiame miške vienu metu atsirasti dvi niekšų gaujos? Per didelės būtų sutapimas.*

Ketvertas plėšikų, klausydami vado, skubiai išsiskirstė: kas vandens atnešti iš upelio, kas - maisto iš vežimo, o kiti – prižiūrėti arklių. Pats ūsuotasis vėl išėjo ant kelio. Norma liko su dviem vyrais prie laužo.

- Ei, Adleri, o aš maniau, kad šianakt teks nuobodžiauti, - tarė baltaplaukis plėšikas.

- Patylėk, - suuzgė Adleris, sukiodamas į šalis žąsišką galvą.

Kurį laiką tvyrojo tylą.

- Tikriausiai iš toli atvykote? – įsidrąsino paklausti Norma.

- Aha, iš toli, nes...

- Patylėk, Buliau.

- Tu pats patylėk.

Vadinasi, šitas kraupiai riebaluotas baltaplaukis – tai Bulius, o tas su išsišovusiu Adomo obuoliu – Adleris. Anas su šlykščiais ūsais – vadas, spėju, Valteris.

Netrukus visi plėšikai vėl susirinko prie laužo ir, išsidalinę maistą, puolė kiauiliškai ėsti. Jie valgė naktipiečius labai triukšmingai, rėkaudami vienas per kitą, čepsėdami, čiaumodami ir krenkšdami, kai maistas patekdavo ne į tą gerklę. Norma nesijautė alkana. Numalšinę alkį anksčiau už kitus, vadas pakilo nuo žemės, priėjo prie merginos ir suėmęs už plaukų privertė atsistoti ir atlošti galvą. Išitraukęs peilį, perpjovė jos palaidines priekį, o po drabužiu radęs plonus drobinus marškinius, perrėžė išilgai ir juos.

Skauda, pagalvojo Norma. *Paleisk plaukus, niekše.* Ūsuotasis, lyg pajutęs jos mintį, sugniaužė plaukus dar stipriau, atlošė ją dar labiau, o kita ranka, užsikišęs peilį atgal už diržo, suėmė vieną jos krūtį.

Visi plėšikai kaip vienas pamiršo kramtyti ir pražioję taukuotus nasrus įsistebeilijo į pusiau apnuogintą moterį.

- Gerbiami ponai, - kreipėsi į juos vadas. – Leiskite pristatyti jums didžiai garbingą damą, kuri teikėsi aplankyti mūsų jaukius namus. Jos vardas yra Per Visus Galus Dulkinama Kalė ir Visų Šliundrų Motina. O jei kas nors pamėgins vadinti ją kaip nors kitaip, tam aš asmeniškai sumalsiu snukį. Dabar trauksime burtus. Danai, atnešk šiaudų.

- Kur tu rasi sušiktame miške šiaudų, - atšovė plėšikas. Norma akies krašteliu išžiūrėjo į jį: Danas buvo garbanotas, raudonplaukis ir baisiai liesas.

- Atnešk ko nors! – užbaubė vadas.

Danas atsistojo, nusišluostė taukuotus pirštus į kelnes, apsidairė ir nudribnojęs į laukymės pakraštį tuoj grįžo su sauja sidabrinių žolės stiebų.

Morūna tebešviečia, nerišliai pagalvojo Norma. O aš turbūt neblogai atrodau, kad jie taip spokso.

Pastūmęs ją į glėbį kitam plėšikui, laiku pakilusiam nuo žemės, vadas paėmė iš Dano žolę. Suskaičiavo septynis skirtingo ilgio stiebus, likusius pažėrė ant žemės. Išsirinkęs ilgiausią, pasakė: “Šitas mano”, įsikando jį į dantis, o kitų galus sudėjo lygiai ir atkišo plėšikams.

Dabar jau atsistojo visi ir pagarbiai iš eilės išsitraukė po vieną žolės stiebą. Ūsuotasis vadas vėl sučiupo Normą už plaukų ir prisitraukė prie savęs, nekantraudamas tempė atokiau nuo laužo. Laukė tik, kol plėšikai tarpusavyje palygins savo ištrauktus burtus ir sudarys eilę, pagal kurią naudosis belaisvės malone.

- Ahaha, tavo trumpiausias, - suuzgė Bulius kitam plėšikui, žilaplaukiui seniui, kuris būtų buvęs panašus į seną išmintingą burtininką, jei ne kraupiai žvairos akys. – Būsi paskutinis.

- Ko čia svaigsti, tavo paties trumpesnis, - atrėžė žilasis plėšikas ir pakišo savo žolę palyginimui. – Pats paskutinis, sutrauka!

Bulius, nepažiūrėjęs į jam rodomą žolę, tvojo seniui į dantis už sutrauką, bet tas išsisuko nuo smūgio ir akimirksniu išsitraukė peilį.

Vienas plėšikas, mažas ir pasišiaušęs, griebė senį už rankos, o Bulius, pamatęs peilį, suuzgė, stvėrė nuo juosmens savąjį ir suvarė seniui į saulės rezginį. Už Buliaus nugaros staiga atsidūręs dar vienas plėšikas, didelis kaip meškinas, maurodamas čiupo Bulių už liemens ir bloškė žemėn, taikydamas po Normos kojomis, bet neapskaičiavo jėgos ir įvertė Bulių tiesiog į laužą. To šviesūs plaukai ir drabužiai bematant užsiliepsnojo, gal dėl to, kad buvo baisiai riebaluoti.

Žilasis plėšikas sulinkęs per pusę gulėjo ant žemės su tebekyšančiu Buliaus peiliu, skleisdamas keistus garsus, tačiau visi puolė prie degančio Buliaus, o vadas pastūmė Normą į šalį tyčia taip, kad ji nugriūtų, tada sugriebė Bulių už liemenės ir nuvilko nuo laužo, pakeliui daužydamas jo galvą į žemę, matyt, kad užgesintų.

Bulius staugė ir raitėsi iš paskutiniųjų, bet jo plaukai tebesmilko, skleisdami neįtikėtinais šlykštų kvapą, o drabužiai liepsnojo, rūko ir niekaip nenorėjo užgesti. Staiga Bulius besivartydamas tvojo kaktą į kyšantį iš žemės akmenį ir nurimo. Vadas jį atvertė, pamatė Buliaus kaktoje kruviną skylę ir numetė nejudantį kūną šalin.

- Kas? – suriaumojo vadas, puolė prie didžiojo galiūno, netyčia įmetusio Bulių į laužą, ir nesustodamas, sutelkęs visą savo kūno svorį į vieną kumštį, įvairavo šiam į tarpukį. Bausmė už Buliaus mirtį nebuvo per maža: į meškiną panašus plėšikas griuvo kiek ilgas ir nebejudėjo.

Įsivyravo tyla, net žilasis senis su išmeigtu peiliu nusotojo švokšti. Danas pasilenkė prie jo, palietė kaklą, atsitraukė. Priėjo prie meškino, palietė jį. Tada palinko prie Buliaus. Visus tris patikrinęs, žvilgtelėjo į vadą. Tas mos-

telejo ranka, ir likę plėšikai nutempė tris kūnus toliau nuo laužo į šešėlį. Visi susėdo prie laužo ir Normą prisitraukė arčiau, kad nepabėgtų. Net šokinėjančioje laužo šviesoje matėsi, kokie išblyškę plėšikų veidai, ir nebuvo galima atspėti, ar jie žalsvi dėl tvyrančio mirties kvapo, ar dėl Morūnos šviesos.

Normai vėl svaigo galva. Laukymėje tvyrojo šleikštus sudegusių Buliaus plaukų kvapas, nakties tyloje spragsėjo laužas ir šniokštavo po kautynių ir lavonų nešiojimo uždusę plėšikai.

- Dulkinsi? – paklausė vado Adleris, rodydamas į Normą.

- Man nestovi po viso šito, - vadas mostelėjo galva ton pusėn, kur sukrauti lavonai.

- Pas ką ilgiausias? – paklausė Adleris, ištiesęs savo ilgą kaklą, kad apžvelgtų likusius. Visi, išskyrus Daną, tebelaiškė rankose savo ištrauktus burtus.

- Tu ką, aš gi pirmas, - suriko vadas. – Tik ne dabar iš karto. Ar nepalauksi?

- Ramiai, aš šiaip, dėl eilės klausiu, - atsakė Adleris.

- Mano dabar trumpiausias, - pasakė Danas. – Bet aš iš viso jos nenoriu, šiknon viską, nėra nuotaikos. Kas čia per sušiktos linksmybės, kai trys geri vyrai miršta dėl bobos. Jie ką, puspročiai, o gal bobų nematę? Kaip mes iš viso versimės keturiese? Kur gausim daugiau žmonių? Nenoriu aš tos bobos, susikiškite.

Tie trys, kurie žuvo, išsitraukė trumpiausius burtus. Jie būtų buvę paskutiniai, todėl pati pradžia man nesikeičia. Pirmas bus vadas, po jo...

Norma suprato, kad tokios mintys prie gero neprives. Betrūksta pradėti žliumbti! Ji nukreipė mintis kitur, bet netrukus grįžo prie to paties, tik iš kitos pusės.

To žvairo senio ir Buliaus buvo trumpiausi burtai, o to didelio – tik nežymiai ilgesnis už jų. Vadas kvailai parinko žoles, jie čia visi galėjo susimušti ir vienas kitą papjauti.

Po kurio laiko dar viena mintis: *Tie, kurie išsitraukė trumpiausius burtus, mirė pirmi.*

?.. Pirmi? Tarsi jie kiekvienas išsitraukė tokio ilgio burta, kiek ilgai gyvens.

O dabar to Dano eilė, nes jo burtas trumpiausias. Oi, Kalida, padėk man.

Bet Danas, pasiėmęs dar dešros, nervingai ją žiaumojo ir nė nemanė mirti.

Norėtum, mergele.

- Mano ilgiausias, - tarė mažas pasišiaušęs plėšikas, kuris anksčiau sutrukdė seniui apsiginti nuo Buliaus, - tai aš būsiu pirmas po Valterio.

Valteris. O ką aš sakiau. Plėšikų vadas, vardu Valteris. Turėtų mirti paskutinis, nes jo burtas ilgiausias. Norma suprato, kad čia jau pernelyg įsisvajėjo, bet svajonė padėjo sukaupti šiek tiek drašos. Nors tiek, kad užteko nežliumbti ir nealpti, o tai nemažai. Drebedama ji pasirėmė surištomis rankomis į žemę ir įsitaisė patogiau. Keturi, aišku, geriau nei septyni. Pati nusišaipė iš tokios minties. Tikrų vilčių teikė tik tai, kad vadas neketino niekam užleisti savo pirmumo, tačiau tebebuvo pernelyg

suirzęs, kad skubėtų tuo pirmumu pasinaudoti.

- Ei, Žvirbli, - kvarktelėjo Danas pilna burna, kreipdamasis į mažąjį plėšiką.

- Žvirbli, paduok vandens, duona baisiai sausa, - tarė vėl, bandydamas nuryti sprangų kąsnį. Mėgino dar kažką sakyti, tačiau tartum užsirijo, paspringo, ėmė pirštais rodyti sau į gerklę. Žvirblis nusigręžęs ieškojo gertuvės. Danas, negalėdamas iškvėpti dėl įstrigusio gerklėje maisto, dar porą kartų garsiai įkvėpė oro, kol užsipildė plaučiai, o tada nustojo kvėpuoti ir išvertė akis.

Adleris pasilenkė prie besiblaškančio Dano, norėdamas jam padėti, bet staiga aiktelėjo, pašoko ir garsiai suriko. Šalia jo sužvilgėjo vingiuota juosta, rangydamasi sušnyptė ir nušliaužė link krūmų. Vadas sviedė į ją peilį, bet gyvatė paspruko.

- Čiulpk žaizdą, - suriko Adleris, bet vadas sumurmėjo kažką panašaus į "pats čiulpk" ir puolė prie mėlynuojančio Dano. Tikriausiai sugalvojo, ką reikia daryti, kai žmogus užspringsta: iš visų jėgų daužyti jam per nugarą.

Trankomas per nugarą, Danas dar kurį laiką graibstėsi už gerklės, paskui užvertė akis ir nugriuvo atbulas vadui į glėbį. Norma žiūrėjo į mirštantį plėšiką ir tyliai murmėjo visus jai žinomus užkeikimus ir keiksmažodžius. Pakėlus akis, pamatė žalsvą tebešviečiančios Morūnos veidą. *Tai negeras ženklas, kad Morūna šiąnakt šviečia viena, pagalvojo Norma, bet dar pažiūrėsim, kam tas ženklas skirtas.*

Adleris šokinėjo ir klykė apie gyvatę. Žvirblis pribėgęs parvertė jį ant žemės. Numovė kelnes, surado, kur gyvatės įkirsta, dar lyg ruošėsi kažką daryti, gal čiulpti nuodus iš žaizdos, bet Adlerio akys jau stėjo stulpu, kūnas įsitempė, sustingo, sudrebėjo, ir viskas.

Žvirblis ir Valteris, ką tik buvęs plėšikų gaujos vadu, atsitraukė nuo numirėlių, apžvelgė aikštelę, laužą, juoduojantį mišką aplink, žvilgtelėjo vienas į kitą, o tada abu atsigręžė į merginą.

Norma sėdėjo pusnuogė, supjaustyta palaidine, pasirėmusi į žemę rankomis, o jos akys laktė nuo vieno lavono prie kito, nuo vieno likusio dar gyvo prie kito, lūpos murmėjo neaišku ką.

- Valteri, čia tos raganos darbas, - sučirškė Žvirblis. - Ji mus užkerėjo.

Jis išsitraukė iš kišenės mažą maišiuką, iš jo iškratė ant delno saują juodų žirnelių, ėmė po vieną juos kišti į burną ir čiulpti, ryti nekramtydamas, tada susibėrė į burną visus ir vartydamas akis nurijo.

- Koks čia šūdas? - paklausė buvęs vadas, žiūrėdamas į tuščią maišelį Žvirblio rankose.

- Kerėtojos dovana, - atsakė tas, - turi padėti nuo visokių užkeikimų ir negerų burtų. Vieną sučiulpi ir jokios bėdos...

Žvirblis susmuko ant žemės, iš jo burnos išvirto rausvos putos, iš ausų pasruvo kraujas.

- Turėtum žinoti skirtumą tarp vieno žirniuko ir visos saujos, - metė vadas Žvirblio lavonui.

Norma atsistojo ir išispoksojo į Valterį, laukdama, kol nugrius negyvas.

Dyvos piešinys

- Na gerai, - jis žvelgė į ją pro antakius, - Dabar sakyk, kokia velniava mus užkerėjai, kitaip aš prieš mirdamas ir tau perpjausiu gerklę. Na?

- Tai ta žolė, - pasakė Norma, traukdama nuo jo.

- Kas?

- Ta žolė, su kuria jūs traukėt burtus. Ji užkerėta. Pažiūrėk, kaip spindi Morūnos pilnatyje. Kiek ilgą žolę kas išsitraukė, tiek tas ir gyveno. Tasai žilas numirė pirmas. Bulius kartu su juo, nes jų burtai buvo trumpiausi. Nesiartink!

Norma išplėtusi akis traukėsi nuo plėšiko, o tas su negerą šypsena sekė ją, įdėmiai klausydamas, ką ji sako.

- O Žvirblis paskutinis, nes jo ilgiausias burtas, - pridėjo jis, kai mergina nutilo.

- Reiškia, dabar mirsi tu, - tarė Norma.

- Reiškia, aš nemirsiu, - atrėmė Valteris. – Nes aš netraukiau burtų. Ilgiausią žolę tiesiog pasiėmiau. Burtų traukime nedalyvavau. Kaip sau nori, kekše, o šianakt aš nemirsiu.

Valteris jau kurį laiką žiūrėjo ne į Normos akis, o į apnuogintą krūtinę.

- Kai sakiau, kad man negyvėliai trukdo tave išdulkin-ti, - sušvokštė jis, - melavau.

Jis puolė artyn. Norma, negalėdama taip greitai trauktis atbula, apsisuko bėgti. Plėšikas griebė ją už juosmens, prisitraukęs apkabino iš už nugaros, rankomis surado krū-tis, sugniaužė grubiai, skaudžiai.

Norma pajuto ne tik jo rankas ant krūtinės. Sukryžiuo-tomis už nugaros surištomis rankomis užčiuopė jo kelnių drobę, ir dar kai ką kelnėse. Kažką kietą ir karštą. Ji tarsi katė išleido nagus ir čiupo plėšiko kiaušinius. Pasisekė, kelnių medžiaga beveik netrukdė. Plėšikas krūptelėjo visu kūnu.

Dabar jis man trenks per galvą, pamanė Norma. Bet prieš jam spėjant užsimoti, aš suspausiu jo bran-genybes ir, prisiekiu Saulės šviesa, sutraiškysiu.

Plėšiko pirštai tebegniaužė jos krūtis, todėl ji nusprendė pradėti spausti, kai tik jis kurią nors paleis. Tarsi pajutęs jos ketinimą, Valteris nejudėjo, tik lėtai kvėpavo jai į ausį.

- Paleisk, - sušnypstė jis. – Arba aš tau įžnybsiu.

Kairės rankos pirštais jis suėmė jos krūties spenelį.

- Tau skaudės labiau negu man, - tyliai atsakė Nor-ma. – Ypač jei aš suleisiu nagus.

- Paleisk, sakau.

- Pirma atrišk man rankas. Tada paleisiu. Tik judėk lėtai, nes galiu išsigąsti.

Padvejojęs Valteris atsargiai paleido krūtis ir, pirštais braukdamas drabužius, nukeliavo prie Normos rankų. Akimirka ji įsitempė, nes dešinė jo ranka kažkur dingo, bet tuoj nurimo, nes Valteris, neradęs, ko ieškojo, ėmėsi atrišinėti diržą ant jos riešų.

Jis peilio ieškojo, pagalvojo ji, prisiminusi tą akimirk-snį, kai Valterio dešinioji ranka prapuolė ir vėl atsirado lyg niekur nieko. Nerado arba neišdrįso juo pasinau-doti. Jai pasirodė mažai tikėtina, kad Valteris galėtų sud-vejoti, turėdamas peilį rankoje, ir neįsmeigti jai į nugarą.

Tai kur tada jo sukniastas peilis? Jis turėjo peilį, juo supjaustė man drabužius. Tada ji prisiminė švytinčią susirangiusią juostą, igėlusią Adleriui. Pamatė min-tyse, kaip gyvatė sprunka į krūmus, o Valteris sviedžia į ją peilį, nenutuokdamas, kad netrukus jo prireiks.

Diržas nuo riešų nukrito. Plėšiko rankos ilsėjosi ant Normos juosmens. *Jis iš tikro bijo, kad nesutrinčiau jam kiaušinių. O gal pabandyti?* Pažadas paleisti, kai tik Valteris atrišk rankas, Normai pasirodė tolimas, miglo-tas ir bet koku atveju neįmanomas vykdyti. Per daug... rizikingas.

- Paleisk, - paliepė plėšikas.

Mergina žvilgtelėjo į virš galvos kabantį žalsvą Morūnos veidą ir iš visų jėgų suspaudė plėšiko kiauši-nius. Valteris sustugo iš skausmo ir nustebimo.

Jie slydo ir sukosi kaip gyvi, stengdamiesi išvengti stipraus spaudimo, bet Norma suėmė juos pirštais ir iš-

paudė vieną į kitą, negailėdama nagų. Pajuto, kaip plėši-ko rankos paliko jos juosmenį. Galbūt jis užsimojo, o gal tik bejėgiškai mojavu rankomis, nenustodamas rėkti iš visų plaučių. Norma jo nematė. Staiga ji veikiau pirštais paju-to, negu išgirdo: kažkas trakstelėjo, lyg trūko pernelyg įtemptas audinys.

Plėšiko riksmas, kupinas kančios ir teisėto pasipikti-nimo, kad priešininkė žaidžia nesąžiningai, nutrūko. Jis nualpo ir susmuko ant žemės, o Norma, neįstengdama nei paleisti mirtinai įsitverto grobio, nei nuplėšti jo nuo Valterio kūno, užgriuvo ant viršaus.

Lėtai, kantriai, tarsi įkalbinėdama užsispyrusius vaikus, ji atlenkė pirštus. Net šykščioje Morūnos šviesoje buvo matyt ant pirštų įsispaudęs Valterio kelnių drobės raštas. *Tavo laimė, niekše, kad neturi peilio,* niūriai pagalvojo Norma ir atsistojo.

Kurį laiką ji nieko nedarė, tik mąstė, vaikščiodama po aikštelę miške, aplink laužą, apeidama plėšikų lavonus ir gyvą, bet nualpusį plėšikų vadą.

Tada, pagaliau atsipeikėjusi iš gilaus susimąstymo, Norma surišo Valterio rankas už nugaros, supančiojo jam kojas. Nuejo ten, iš kur Danas atnešė sidabrinės žolės burtams traukti, ir rado jos kuokštą, augantį rūgščioje žemėje.

Kiti augalai stypsojo pagarbiai nuo žolės atsitraukę per žmogaus žingsnį, ir nė vienas nesviro ir neleido lapų į jos pusę. Aplink kuokštą tvyrojo salsvas kvapas, matėsi apskabyta vieta, iš kurios plėšikas skynė stiebus.

Surištas Valteris tebegulėjo be sąmonės. Kvėpavo sunkiai. Norma atsinešė vandens iš upelio ir užpylė jam ant galvos.

Po kurio laiko, kai Morūna dingo iš akių, o virš medžių patekėjo mažutė balta Alitėja, Norma, važnyčiodama plėšikų vežimą, grįžo į savo namų kiemą. Vežimo dugne, įrėmęs akis į dangų, gulėjo išblyškęs nuo skausmo Val-teris, kurį mergina, grasindama peiliu, privertė nušokuoti surištomis kojomis iki vežimo, o paskui užrišo burną, nes jis nesiliovė tai keiktis, tai maldauti. O ji nebenorėjo klau-sytis.

Šalia Valterio kojų anglimi juodavo žolės kupstas, at-sargiai iškastas iš žemės su šaknimis ir įvyniotas į gabalą drobės. Dingus iš dangaus Morūnai, sidabrinis augalo spindesys prapuolė kaip nebuves.

Norma išlipo iš vežimo. Išgirdę arklius, į kiemą išėjo abu pusbroliai. Jie atrodė pabudę iš gilaus be rūpesčių miego, pasišiaušę ir ištinę.

- Ką tu čia veiki? – paklausė Nedas, veldamas žodžius.

Tada jie abu pamatė Valterį, išbalusį, su užkimšta bur-na, ir įsispoksojo į jį.

- Šitas ir jo gauja mane užpuolė pakeliui. Jie visi ne-gyvi, - pasakė Norma. – Pasiliko prie bezdacrūmio, kuris auga šalia tako link upelio. Rodžiau jums tą vietą.

Pusbroliai susižvalgė.

- Ką tu jiems padarei? – paklausė Erikas.

- Ne tavo reikalas, - šaltai atkirto Norma. – Deivė Kalida neleis palikti jų nepalaidotų, tad teks kuriam nors iš jūsų joti ir atlikti pareigą.

Aš jočiau kartu, bet labai pavargau.

Pusbroliai vėl spoksojo į Valterį. Tas žiūrėjo į dangų, į spindinčią Alitėja, lyg prašydamas iš jos pagalbos.

- Kuris iš jūsų jos? – paklausė Norma. – Nepamirškite, Kalida nubaus už nepaklusimą. Be to, ten dar liko daiktų, kuriuos nepakenktų paimti.

Pusbroliai markstėsi kaip apuokai. Nė vienas nesiryžo atrišti Valteriui burnos, nors jį ir pažino. Regis, jiems atrodė išmintingiau neprieštarauti pusseserei, kuriai pavyko vienai įveikti visą gaują. Jiedu vėl susižvalgė, aiškiai nenorėdami joti nežinia kur užkasinti lavonų.

Norma pasilenkė per vežimo kraštą ir nuskyne porą juodos žolės stiebelių.

- Traukit burtus, - pasiūlė ji. – Kuris ištrauks ilgesnį, tas ir jos.

Valteris pašoko ir išpūtęs akis ėmė muistytis vežime, purtyti galvą. Norma išsitraukė peilį. Pamatęs švytinčią geležtę, plėšikas atsišliejo vėl į vežimo kraštą ir nurimo, o pusbroliai sužiuro į jiems siūlomą žolę.

- Burtus? – paklausė Nedas.

- Jie šita ritualą naudojo, kad nustatytų, kuris pirmas mane prievartaus, - paaiškino Norma. – Paimi tiek žolių, kiek yra dalyvaujančių, sudedi galus lygiai, va šitaip, tada visi traukia po vieną. Kurio ilgiausias, tas ir laimi.

Nedas ir Erikas murmėdami išreiškė užuojautą dėl jai tekusio išbandymo, tada nedrąsiai ištiesė rankas ir išsitraukė po vieną. Nedo žolė buvo dukart ilgesnė.

- Aš josiu, - pasakė jis ir apsisuko eiti.

- Palauk, - sulaukė jį Erikas. – Tau vienam bus per sunku, aš josiu su tavimi. Galima mums tuos arklius pasiimti? – jis kreipėsi į Normą.

Neskaitant dviejų arklių, traukusių vežimą, prie galo pririšti styposo dar trys – du plėšikų ir vienas Normos.

- Žinoma, - sutiko Norma. – Tik mano tėvelio žirgą man palikit, dar gali jo prireikti.

Daug nelaukę, pusbroliai grįžo į namą, persirengę, susiruošę ir išjojo. Norma nulydėjo juos akimis.

- Tau galbūt keista, kodėl jie nemirė, - tarė ji tylinčiam Valteriui, – bet nepamiršk, kad dabar šviečia kitas mėnulis. Galbūt Alitėja pakeitė kerus. O gal deivė Kalida saugo jų gyvybę tol, kol mirusieji dar nepalaidoti. O galbūt jiedu susipyks, išjoję į kelią, ir ten vienas kitą nužudys. Arba liks gyvi, bet daugiau niekada nepasirodys man akyse, tai būtų puikiausia. Tik jei jie negrįš, man teks joti ir pažiūrėti, ar nesimėto miške nepalaidoti lavonai. Nevalia pykdyti deivės.

Valteris, nutaisęs neperprantamą veido išraišką, žiūrėjo į ją. Norma nekantriai treptelėjo koja:

- Taip, taip, aš tikėjau, kad Nedas ir Erikas numirs, ir man nereiks daugiau jaudintis dėl to, kad jie nesugalvotų vėl atiduoti mano užteigios visokiems pašlemėkam. Bet net jeigu jie grįš ryte gyvi ir sveiki, manau, kad sugebėsiu ateityje nuo jų apsaugoti. Pagaliau, kas man sutrukdys palaukti kito karto, kai patekės Morūnos pilnatis.

Ji iškėlė iš vežimo žolės kupstą ir pastatė prie namo sienos.

- Vėliau tave pasodinsiu, - švelniai ištarė. – Man reikia pasikalbėti su deive.

Ji vėl išsitraukė peilį ir grįžo prie vežime sėdinčio Valterio.

- Kelkis, - įsakė jam.

Valteris paklusniai išsiritė iš vežimo ir supančiotomis kojomis mažais žingsneliais nušokavo ten, kur jį vedė – į rūšį.

Deivė priėmė auką. Priištą prie stulpo Valteris raitėsi ir kriokė, tačiau pasipriešinti negalėjo. Norma, atsiklaupusi atokiau, tyliai stebėjo deivės ir mirtingojo kovą. Kai deivė pasisotinusi atsitraukė, plėšikas tyliai susmuko ant žemės, bet garsiai kvėpuoti nesiliovė. *Gyvens*, nutarė Norma.

Kiek vėliau, kai mergina vėl klūpojo priešais altorių, paskendusi maldoje, ji išgirdo beldimą į užteigos duris. Lipdama laiptais pajuto, kaip spengia ausyse po nemiegotos nakties.

Kas ten bebūtų, atsikratysiu jo ir einu miegot.

Už durų stovėjo aukštas tamsiaplaukis vaikas. Jo žvilgsnis užkliuvo už supjaustyto merginos drabužio, surišto ant juosmens.

Akimirką jis atrodė nustebejęs, bet iškart pakėlė akis, pažvelgė jai į veidą ir nušvito akinančia šypsena.

Žiūrėk tu man, pamanė Norma, atsirėmusi į durų staktą. Nejaugi Kalida siunčia atlygį taip greitai?

Vaikas atrodė sužavėtas ankstyvo rytmečio, puikios užteigos miško viduryje ir dar puikesnės merginos, atvėrusios jam duris. Norma apsnūdusi paruošė jam pusryčius, paėmė užmokestį ir, prisėdusi priešais, laukė, kada jis išsinešdins. Beveik nekreipė dėmesio į vaikino plepėjimą, išskyrus tada, kai jis paklausė:

- Ar nebuvo užklydęs vyrų būrys, kokie šeši ar aštuoni?

- Kodėl klausai? – iškart atsibudo Norma.

Vaikas padėjo ant stalo didžiulį parakinį pistoletą ir popieriaus lapą, iš kurio negrabiai nupieštas spoksojo pažįstamas snukis.

- Jų vadas Valteris ieškomas gyvas arba miręs. Už jo galvą paskirta premija. Sakoma, kad jis iškeliavo apsigyventi šitame miške. Štai aš ir joju ieškoti, apsiginklavęs iki ausų. Ar nematei jo?

- Mačiau, - atsakė Norma. – Jis rūsyje, gyvas. Gali pasiimti.

Vaikas stebėjosi, ilgai kraipė galvą ir kasėsi pakaušį, bet galiausiai iškrovė iš vežimo plėšikų daiktus, nuvedė arkliden užmirštą Normos žirgą, įsivertė į vežimą leisgyvį plėšikų vadą ir išvažiavo.

Vėl atsirėmusi į durų staktą, mergina palydėjo juos akimis. Valteris gulėjo vežimo gale kaip skudurų maišas, beveik be gyvybės ženklų, apsvaigęs po kovos su deive.

Jį pakars, galvojo Norma, bet po aukojimo tai jam bus kaip mamos paglostymas. O vaikas – koks jo vardas? – aišku, grįš. Jis mano. Ačiū, Kalida. Viskas, einu miegoti.

Ji grįžo į savo kambarį, atsigulė ir užmigo.

Žolės kupstas, paliktas kieme prie namo sienos, saulės šviesoje pasirodė tamsiai žalias. Jis tiesė aukštyn savo stiebus, tarytum iš aukšto žiūrėdamas į aplinkinius augalus, o jie lenkėsi tolyn nuo jo, pripažindami pranašumą, nedrįsdami prieštarauti.

Piktas senis

LARPG rasės

Žmonės – labiausiai paplitusi rasė. Jie prisitaikę gyventi beveik visur, visokiomis sąlygomis. Jų papročiai įvairiausi, charakteriai nenusakomi. Leistinos bet kokios šarvų/ginklų kombinacijos (nebent tai draudžia jų profesijos).

Elfai – tai senoji rasė. Jų liko mažai, dauguma pašventę savo gyvenimą gamtai, yra ištikimi jos gynėjai. Jie retai kišasi į žmonių gyvenimą. Elfai garsėja savo išmintimi, tačiau tik tarp savęs jie dalinasi ja pilnai – su kitomis rasėmis kalba mįslėmis.

Karo takas : šarvai – bet kokie odiniai, retais atvejais – grandininiai (turi būti smulkūs ziedeliai, ir nedidelė dengiama zona), nenaudoja šalmų ir kitų galvos šarvų, ginklų – tik lengvi (jokių kirvių, lazdų, gali būti plonas dvirankis kardas). (Taip, elfai naudoja ir plokštinius šarvus, ir sunkius ginklus – bet TIK karo atveju, ir jei bus karas ir elfų būrys, bent 5 galvos, tada prašau – visi vienodai ginkluoti/šarvuoti muša orkus ...)

Be to, elfų ginklai, šarvai, rūbai, šukuosena turi būti atitinkamo lygio. Jokių murzinių, suplyšusių, susivėlusiu elfų (bent jau pradžioje žaidynių :)). Spalvos šviesios, pastelinės, jokių juodų rūbų, geriausiai – jei tai švelnios augmenijos spalvos su augaliniiais raštais.

Norint tapti elfu reikia praeiti testus (jų reikės tik vieną kartą; jei žaidėjas praeis testus, jų nebereikės tol, kol jis dėl kažkokios priežasties nesugalvos tapti kitos rasės atstovu).

Lanko testas (žaidėjas lanko gali ir neturėti – tačiau norint būti elfu testą praeiti reikia) – 1 minutė, 10 žingsnių, 10 strėlių, 6 turi pataikyti į orką :).

Antrą testą galima rinktis iš kelių: Muzikos testas, Dainos testas, Ginklo testas, Šokio testas.

Tamsieji elfai – elfų pusbroliai, labai seniai atsiskyrę nuo elfų ir apsigyvenę požemiuose... Gyvenimas požemiuose juos pakeitė ne tik fiziškai, bet pasikeitė ir jų charakteris. Tamsieji elfai – tamsios odos ir baltų plaukų. Požemiuose beveik nėra jokių augalų, ten daugybė monstrų, kurie tyko už kiekvieno kampo. Jie atitolo nuo gamtos. Elfai ir toliau gyveno bendruomenėmis, tačiau kiekvienas vis daugiau dėmesio skyrė savo, o ne bendruomenės reikmėms. Galų gale intrigos, išdavystės, egoizmas tapo įprastu dalyku tamsių elfų tarpe. Kiekviena šeima gyvena atskirai, o miestai – tai tik vieta, kur patogų gintis nuo išorės priešų. Visas kitas rasės laiko žemesnėmis, tinčančiomis tik vergijai.

Giliai požemiuose elfai sutiko Loth, Vorų Karalienę. Žiauri, negailestinga, sadistiška, egoistiška... tai tik labai švelnūs jos apibūdinimai. Loth savo žynėmis renkasi tik elfes. Tarnauti Vorų Karalienei – garbės reikalas. Šeimos padėtis

mieste priklauso nuo to, kiek elfų yra Loth žynės. Tamsiosios elfės savo padėtimi yra aukščiau už vyrus. Be to, vyrai turi vykdyti visus Loth žynių įsakymus – Loth suteikė galią savo žynėms ir jos gali suparalyžuoti vyrus (Paralyžiuojantis Skausmas).

Šarvai – kaip ir šviesieji, tamsieji elfai nemėgsta geležinių šarvų, jų apranga visada tvarkinga, ten visada atsiranda vietos paslėpti nuodams bei durklui. Vienintelės spalvos kurias jie pripažįsta – juoda ir sidabrinė/metalinė. Tik Loth žynės gali naudoti raudoną spalvą. Drabužiai ir dauguma daiktų yra papuošti vorų atvaizdais – kuo kilmingesnis bei turtingesnis, tuo įmantresnis piešinys. Tamsieji elfai nenaudoja ilgų ginklų (didžiausias ilgis elfui iki peties) ir skydų, tačiau dažnas moka kautis dviem kardais. Lankai nėra populiarūs tarp tamsių elfų, tačiau jie turi nedidelius arbaletus.

Kardo testas – apie 30 judesių pratimas su kardais (arba ~ 30 sek). Turi būti gražu.

Orkai – žiaurūs, pikti, purvini. Norintys būti orkais turi pasidaryti kaukę, kuri dengs ~75% veido. Šarvai – orkai patys šarvų negamina, todėl dauguma jų šarvuoti tik karo grobiu, t.y. šarvai iš atskirų gabalų, net ir prakirsti keliose vietose, naudoja vidutinius ir mažus skydus. Ginklai – tinka visokie, bet dvirankių kirvių, kalavijų, kuokų nemėgsta.

Orkai turi teisę skriausti goblinus.

Orko testas – 1 minutė, 1 goblinas, 30 niekinančių goblinų pravardžių bei goblino nužudymas už tai, kad jo nesiklausė.

Goblinai – maži, žali, bail... labai atsargūs. Žaidėjas turėtų pasidažyti žaliai veidą, apsikarstyti odomis bei kailiais. Goblinai labai nemėgsta elfų, tačiau ir paniškai jų bijo (jie visų bijo...). Tikras goblinas turėtų kaip galėdamas vengti atviros kovos. Nors ir būdami bailiai, goblinai, kai reikia, kaunasi su neįtikėtina drąsa – jei jų daugiau, jie niekada nebėgs iš kovos lauko – palauks, kol pusė nudės, o tada likusi pusė pabėgs. Šarvai ir ginklai – prastos kokybės, nedideli, iš dvirankių naudoja tik ietis, metalinių šarvų beveik neturi (20% šarvuotės), lankai vidutiniai ir trumpi. Goblino testas – papasakoti, ką darytų, jei pagautų elfą.

Dvorfai – maži, stiprūs požemių kalviai. Visi dvorfai barzdoti (vadu išrenkamas dvorfas su ilgiausia barzda – seniausias, turintis daugiausia patirties. Kitose žaidynėse dvorfo barzda gali pailgėti 1-3 cm). Dvorfams būtini plokštiniai šarvai, šalmas. Spalvos tamsios, natūralios, bet geriau ne juodos. Iš ginklų pripažįsta tik kirvius bei kovos kūjus. Gali naudoti arbaletus. Jei kaunasi vienerankiu ginklu – skydas. Ir iš vis – kuo daugiau šarvų, tuo geriau. Jei kur žaidime reikia kalvio - dvorfas tiks. Be galo mėgsta klausytis įvairių istorijų, pasakų. Tačiau dvorfai nepakenčia įžeidinėjimų – užsidės šarvuotas pirštines ir eis aiškintis santykių (jei tai buvo draugas).

evilAngel nuotr.

Dvorfo testas - papasakoti apie požemius, sales iš akmens, dirbtuves, kur niekada nenutyla geležis, apie mūšius, kur liejosi upės kraujo, kur plienas atsilaikė prieš magiją.

Demonai – baisiai dažytas veidas, gali būti kaukė. Ilgas, dažniausiai juodas apdaras. Jokių šarvų (priklausomai nuo bendro vaizdo 3-5 gajumo taškai), ginklai nepirasti, jokių skydų.

Demonai gali pasirinkti vieną iš galių :

* Pragaro palaiminimas – palaimintas karys daro +1 žalos, tačiau kiekviena užmušta būtybė sumažina jo gajumą 1.

* Ugnies ranka – viena demono ranka dega (apvyniota raudonai-oranžiniais skudurais) ypatinga liepsna. Palietimas ta ranka daro 3 žalos. Tačiau demono gajumas 1 mažesnis.

* Apsėdimas – demonas padėjęs rankas ant būtybės pečių gali 5 minutėm ją apsėsti – t.y. demonas sako būtybei ką daryti, ką kalbėti (pats jis tuo metu yra netoliese, bet kaip ir ne žaidime). Jei demonas įsako būtybei ką nors žudyti, ji gali išsilaisvinti – užduoda demonui mįslę, jei šis neatsako – jis išmetamas iš kūno.

* Sielų pirklys – pardavusi sielą būtybė turi +3 gajumo, tačiau mirusi ji eina tarnauti pas demoną, kol nemiršta demonas arba antrą kartą ta būtybė. Tarnaujanti demonui būtybė turi +1 gajumo. Demonas per žaidimą surinkęs 5 sielas gauna +1 gajumo visiems kitiems žaidimams.

* Kaulų kolekcionierius – nepraėjus minutei nuo mirties demonas gali prikelti būtybę – Kaulą (3 gt, žala normali), jie yra skeletai ir aklai vykdo demono įsakymus. Dar kartą prikelti mirusių Kaulų demonas negali.

* Storapilvis - turi +3 gajumo.

* Minčių rijikas – iš nugaros uždėjęs rankas ant pečių demonas gali užduoti vieną klausimą į kurį privaloma atsakyti pilnai ir neišsisukinėjant. Klausimus gali uždavinėti kas 10 min.

Duergarai – Pilkieji dvorfai. Jie gyvena pačiose žemės gėlmėse, ir tik retas iš jų giminės kada išeina į paviršių. Duergarai retai kariauja, pagrindinis jų užsiėmimas – darbas su akmeniu. Jie ir kovoja tais pačiais instrumentais – kūjais, kirtikliais, kirviais.

Duergarų kūnas dalinai sudarytas iš akmens – akmens, kurio esama tik pačiose Žemės Gėlmėse (kiekvienas duergaras gali

turėti iki 5 kumščio dydžio akmenų, kurie prideda atitinkamai gajumo taškų. Gavus žalos tie akmenys išmetami. Naujų gali prisirinkti tik meistriui leidus) Dėl savo kūno kietumo duergarai beveik nesinaudoja šarvais – odiniai drabužiai, retais atvejais – metalo šarvų dalys. Dergarų oda pilka, dauguma jų pliki.

Miškavaikiai – tai taikūs miškų gyventojai, mažo ūgio, linksmo būdo. Niekada nepradedą kovos, tačiau ir bailiais jų niekas nevadina – jie geri kariai. Pagrindiniai jų ginklai – ietys, peiliai ir lankai. Šarvai tik odiniai, metalo šarvų nenaudoja. Apsirengti stengiasi taip, kad susilietų su mišku. Miškavaikiai panorėję gali pasislėpti miške – pakanka, kad jie atsiguls ant žemės kai arti nebus priešų – ir niekas negalės jų „pastebėti“, kol jie nepajudės (niekas neturi matyti atsigulimo „proceso“).

Driadės – medžių dvasios. Driadės turi medį, iš kurio semiasi jėgų (tas medis galvos aukštyje turi būti apjuostas plačia žalia juosta).

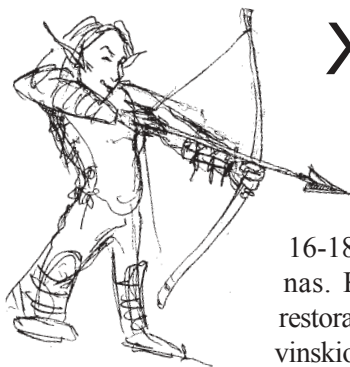
Driadė mirs, jei kas nors nukirs jos medį (kertama taip – priklausomai nuo ginklo prie medžio praleidžiama kažkiek laiko ir nurišama juosta : 2R kirvis – 5 min., 1R kirvis – 10 min., kardai – 20 min.).

Pati driadė negali nuo savo medžio nueiti toliau nei per 50 žingsnių. Driadė gali keisti savo galios medį – nurišus juostą ji gali perbėgti prie kito medžio, ir jį aprišus, turi praleisti prie jo 1 minutę. Driadė, prisilietusi prie savo medžio, jame pranyksta – kas 5 min. atsistato 1 gajumo. Be to, tokį medį kirsti užima dvigubai daugiau laiko. Vienintelis driadžių ginklas: apžavai, kol driadė dainuoja, niekas jai negali pakenkti.

Driadės nenaudoja jokių šarvų nei ginklų. Apranga – visų žalios spalvos atspalvių suknelės. Pasakojama, kad kai kurios driadės turi tikrą Apžavų galią – tas, kuris pajunta driadės rankas ant savo pečių, tampa ištikimiausiu jos tarnu, paaukosiančiu gyvybę dėl jos.

Dyvos piešiniai

XIV Lietuvos fantastikos mėgėjų konventas "Lituanicon 2003"

Konvento data: gegužės 16-18 d. **Konvento vieta:** Kaunas. Kauno žurnalistų namai ir restoranas "Ketvirtoji valdžia" (Putvinskio g. 48). **Konvento organizatoriai:** "Fantastikos paramos fondas", fantastikos mėgėjų klubai "Feniksas" ir "AZ".

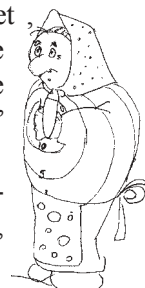
Konvento atidarymas – 18.00 val. **Pirmąją dieną** konventas vyks iki antros valandos nakties. **Antrąją dieną** konventas vyks iki ketvirtos valandos nakties. **Konvento uždarymas** ir apdovanojimai – gegužės 18 d. (sekmadienį). **Konvento metu bus renkami:** Geriausias lietuvių autoriaus fantastinis apsakymas. Geriausias užsienio autoriaus romanas, išleistas lietuvių kalba. Geriausias mėgėjiškas filmas. Geriausias fantastikai skirtas internetinis tinklapis. **Konvento svečiai:** Marek Oramus, rašytojas (LENKIJA), Imants Bielogryvs, knygų leidėjas (LATVIJA), Rolandas Maskoliūnas, Gediminas Beresnevičius (FMK "Dorado" prezidentas").

Konvento metu vyks diskusijos, susitikimai, paskai-

tos ir žaidimai. **Veiks lauko kino teatras.** Jame — fantastiniai mėgėjiški filmai: atnaujinta "Anapus" versija (Studija TEN produkcija), "Šiapus" (Studija ORKLIS produkcija) bei legendinis "Faršas ir Dziubelis". **Atrakcijos, akcijos, veiksmai: Gladiatorių kautynės!** Arenoje – rašytojai Justinas Žilinskas ir Gintautas K.Ivanickas. Du literatūros barbarai kurs fantastinį apsakymą. Jie turės tik 60 min. O jūs turėsite unikalią progą pamatyti kūrybinį procesą online. **Intelektinės-sportinės-istorinės škotiškos žaidynės** (Fox). **Bardų vakarėlis** (Laru). Dar daugiau bendravimo, dar daugiau fantastikos!

Pagrindinis veiksnių koordinatorius: Pranas Šarpnickis el. paštas: ps@kaunas.omnitel.net tel: 8-698-7 75 23. Jei turite idėjų, jei norite ką nors įdomaus pasiūlyti ar tiesiog turite klausimų susijusių su "Lituanicon 2003" rašykite, skambinkite.

Kiti konvento organizatoriai: Ayt-har, Sigutė, Laiswas, Bangis, evilAngel, Laru, Linčė.

Soros piešiniai

nuOrodos, svEtainės ir T.T. (ne pistoletas)

<http://lituanicon.ktu.edu/> - Lituanicon 2003 internetinė svetainė:

www.omnitel.net/feniksas/ - Kauno fantastų klubo "Feniksas" tinklapis.

<http://www.legionas.uibc.lt/> - Vilniaus fantastų klubo "Legionas" tinklapis.

<http://ulvenkvart.narod.ru/> - Vilniaus lauko žaidynių dalyvių tinklapis.

<http://rpg.tts.lt/> - Visagino lauko žaidynių dalyvių tinklapis.

<http://www.teldagor.narod.ru/> - Lauko žaidynių meistrų komandos tinklapis.

<http://www.telmechtar.narod.ru/> - Asocijacija "telmechtar".

<http://fantasy.fantastika.lt/> - Fantasy portalas.

<http://www.skaityta.lt/> - Naujausios apžvalgos apie knygas.

<http://info.fantastika.lt/> - Tinklapių: "Savaitėlė" ir "Kas Imperijon nesudėta" junginys.

Lietuvos bei pasaulio fantastikos naujienos.

<http://www.omnitel.net/sf&f/> - Baltosios Angies bangizmai.

<http://www.dorado.rl.lt/> - Vilnius fantastų klubo "Dorado" tinklapis.

<http://drakonai.ten.lt/> - Didelė drakonų kolekcija.

<http://www.qedata.se/dr/> - Lietuvių fantastikos fanzinas.

<http://www.mazgas.rl.lt/mtg/> - Magic The Gathering žaidėjų tinklapis.

<http://www.eridanas.lt/> - "Eridanas" - didžiausia fantastikos leidykla Lietuvoje.

<http://maumiada.vejas.lt/> - Justino Žilinsko kūrybos tinklapis.

Parengė Golumas

Fenikso Plunksna

Neperiodinis fantastinės pakraupos leidinys
Nervingi prašome neskaityti, o mums rašyti
adresu: Marius_kiu@one.lt

Redkolegija:

Odin, Arctic, kiu, Cathy, K.Dyla,
Vampire, lunaticLT, Gizmo, Yuli

Gizmo piešinys